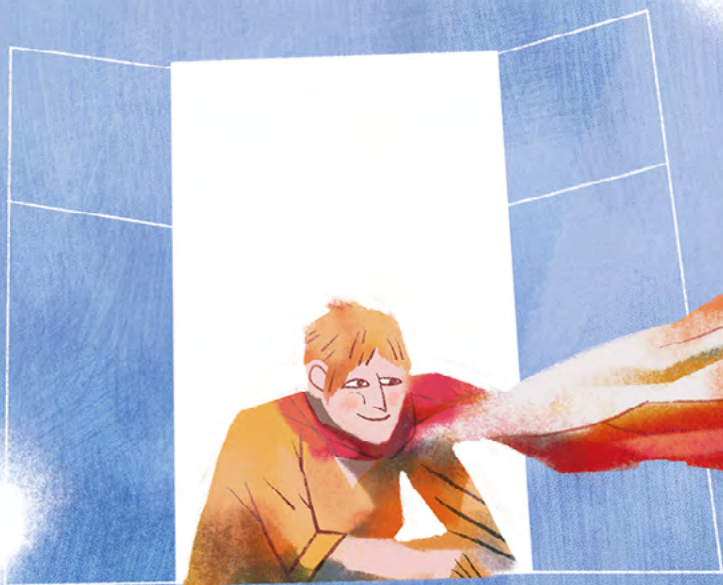

RÁDIO V MRAZÁKU

motto

JANA HANUŠOVÁ

Rádio v mrazáku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Jana Hanušová

Rádio v mrazáku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RÁDIO V MRAZÁKU

JANA HANUŠOVÁ

Praha 2022

© Jana Hanušová, 2022
Illustrations © Kristýna Plíhalová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-267-2413-1
ISBN e-knihy 978-80-267-2414-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2415-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2416-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Nemám sny! Věci se mi dějí, až pak zjistím,
že je to splněný sen.*

(psáno ve Werichově vile u čaje, 2021)

Věnováno všem, kteří pečují

Předmluva

Podezření

Nedlouho poté, co jsem se se svou ženou Janou seznámil, co nejlíže to šlo, začal jsem ji podezřívat. Ano, je to tak. Tak čerstvý vztah a už podezření. Partneri se mohou podezřívat z ledasčeho. Většinou z věcí záporných. Já však pojal podezření řekl bych kladné. Ta doba je už lehce vzdálená. Nebyly v ní žádné mobilní telefony. Člověk byl rád, když měl doma klasický – ten, co do něj vede drát. A tam, kam nevedl drát, tam chodila pošta. A tak jsme si vyměňovali dopisy, dopisy velmi osobní. Příznejme si, milostné. A tehdy jsem Janu začal podezírat. Že mi něco tají.

Jsem celkem psavý, ale její dopisy byly o dost rozsáhlejší než moje. Ale hlavně poetičtější, obrazivější... No prostě celkově „kvalitnější“. Snažil jsem se, abych nezaostával. Ale nestíhal jsem. Přiznávám. Jako by tu byla ještě jiná Jana. Utajená. Ta, kterou lze vidět jen někdy. Když přijde nový dopis.

A tehdy jsem pojal to podezření. Ne že si pomáhá citacemi či přímo krádežemi ze světové literatury. Ale že je spisovatelka. Opravdická, utajená spisovatelka. To nebyly běžné dopisy, ale malá literární díla. Pak už jsme spolu bydleli, žili, plodili děti. Nebylo třeba si psát. Ale to podezření ve mně

dodnes zůstalo. Několik doličných předmětů mám stále schovaných.

A teď, TEĎ se to potvrdilo! Mám pocit kriminalisty, který rozluštil dávno odložený případ. Ha! Tady je důkaz! Vytištěný, a dokonce ilustrovaný. Ano, je to spisovatelka. Umí spojovat slova tak, jak to jiní neumějí.

Jsem rád, že vydává tuhle knížku. Za prvé je krásná a dokáže potěšit. A za druhé mne zbavuje pocitu nedostatečnosti z mých dávných dopisů. Hurá! Byl to nerovný boj. Nebyl jsem nešikovný. Hurá! Zamilovaný herec proti zamilované spisovatelce. Vrací se mi ten ztracený kousek sebevědomí. Hurá!

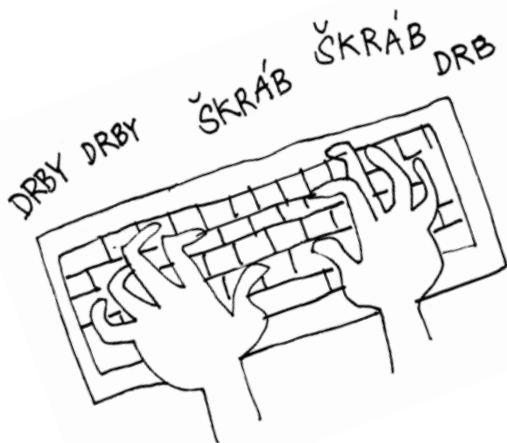
Janin muž
Mírek Hanuš

Divadlo mě opustilo

Divadlo mě opustilo. Byl to důsledek několika změn v mém životě: korona, únava, bolavé tělo, pečování o tátu, ztráta inspirace. Nechala jsem se zaměstnat v Charitě jako terénní pracovníce. V téže Charitě, která mi pomáhala s tátou, když už jsem nemohla.

Potom přišel nápad na blog (děkuji za podporu, pane Jane Malindo) a po roce, téměř na den přesně, byla beseda. A já jsem dokázala mluvit o tom, jak jsem v jednom roce přišla o tátu i o práci a jak se z pečovatelsví může nad očekávání stát koníček. To, že o tom dokážu psát, je bonus. Je to můj ventil, moje hygiena.

Psaní je jako atopický ekzém. Nemůžete si pomoci. Drásáte se tak dlouho, dokud neteče krev. Teprve pak přichází úleva.

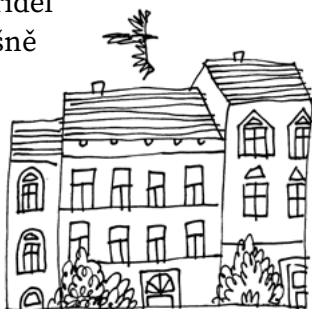

Vstup do nového světa

Strach z neznámého má pachut' mentolu. A já nemám ráda mentolové bonbony.

Široce otevírám oči a chci se na svět podívat „očima dítěte“. Ale nevím, jak se to dělá. Jdu pořád dál, kladu jednu nohu před druhou, i když netuším přesně, kam dojdu. Hluboký nádech a výdech přijde sám, přes oblohu přepluje elegantní pták s dlouhými křídly. Ráno je tu tiché, slyším šustivý zvuk křídel ozvěnou mezi činžáky. Strašně se nechci bát. Ještě jeden nádech a výdech. Je mi lépe. Stojím přede dveřmi se zvonkem a nápisem *Charita*.

Beru za kliku osudu a mám pocit, že na náměstí za mnou kovoví koně zaržáli.

Život jako palačinka

Přátelé, ale ještě víc klienti Charity se mě ptají, jestli mi nechybí divadlo. Zdá se jim, že tančit ve filmu Miloše Formana, tvořit choreografie a klanět se na premiérách je víc vzrušující. Popravdě nevím. Chybím divadlu já? Mým seniorům bych chyběla